

„Viljinn“

Þestrarfélagsblad
í Miklabajarsöken.

2. bl. ad.

II. árgangur.

Ókrum 5. des. 1899.

Rekjavík. Gísli Þjórnsson

þor. jónson.

Hugstór.

Guð varí þú. Þorsólin
með allri sinni byrtu
ljómadi á hinum fagra
vormorgni, vor blómur
skemmtu auganu, með
sinnu margbreitlu litum.
Guð glitradi á skautkledi
náttúrunnar í sólargeit
unum, og all í náttúrunni
virkist vera samkatta í
því, að draga huga minn
að hinni óútreiknanlegu
segurd í kringum mig,
en þótt ég legði alla minna
krafta fram, til að lada

huga minn að hinni fögru
gjör, sem ég þegar hef lýst.
Gaf ég það ekki, því hann
var á bræði ferð um himn-
inn og handur, og leit aði
að skod þar sem hann gæti
fundid tvíld. Ég var farinn
að horfa með ánægju til
hinna fögru haustkvælda
þegar hinn alskinnadi himn-
inn, með sinum óteljandi
ljóströðum, eins og þer
- tekur allar minar bestu
tilfæringar og safnar þeim
saman í eina heild, fremur
öllu öðru, sem augu mín
hafa séð. Já haustid með
allri sinni segurd, allri sinni
kynd var komid. Stjörnurnar

Jon. Jónson.

glitruðu, norður Gös in leygtrude
og hinirinn var að sjá sem
eitt skýnandi Gös naf fyrir
augum mínum. Þið þessa
sjón stóð aðis hugur minn
og varð svo rólegur, að þann-
inn hafði hann ei verið
frá því eg var barn, en
þetta varad: ekk. leingi, hin
dýmna ský, byrðu hina
fögru sjón, í stáðinn fyrir
Kýrdina, var nú Rómver
stormur, en fyrir hjónandi
birtu, myrkur, og þessi
um skýði höfðu þau á þess
á huga minn, að hann fór
af stað uti regin haf óvissu
og leitad að huld en þar var
engu huld að þá, eg gjord. all

sem eg gat, til að lýsta huga
mínum yfir hina þjóðstugu
stað sem hann nú reykd
urn, en eg fann vel að Kraptar
mínir voru of lakkmarkaðir
til þess, að eg væri einför um
það, en þegar eg var að hugsa
um þetta sá eg aptur, hinn
alstirnda hinirinn og virtist
mér hann svo fagur, að eg
aldrei á efi mínni hefði séð
hann jafn fagurum. Þið þá sýn
varð hugur minn svo hrifinn
að hann rauf hinar yndalustar
hvíldar, við þá hugsun, að jafnvel
þótt hin dýmna ský, þinna
að byrja hina fögru sjón, sem
hann nú hvíldi við myndi þá
á sínum tíma. engin ský og ekkert
myrkur, byrja það útsýni, sem hann
gæti notid stóðugur hvíldar við.
Jón. Jónson.

Andinn minn. (Advent)

1. Þótt fagurt sé vorid og fagurt sé
haustid, þad fridas ei andann
sem leitast að sé. Barúnnar skella
á skíjuid som naustrid, skýla
þer ætti gegn rammeffdam iþi
Eins er med andann hann hefur
ei hali, hvas þafrótid þessins
ei skella hann kann, þeygur
þer buðu úr hörmunga bali,
og hyggur að finna sinn kylabann rann.
2. Hugurinn reyktar um himin og
jörðu, hyggur að finna þas einhverja
húld; Stanslaust nú elka hann
stornarnir hövdu, sem skoflika
vader, þá gullrodur sild; Huggjarni
heimurinn óskar hann brottis,
á einhverju hövdu sem granda honum
ma, en hugurinn loksinis nú húld,
þann þjá drottis, og hörmunga skus-
unum leypit svo þá. F.

Gaman og grín. þværi,
nu nu þessu rann

1. Gott er í heiminum gullid að fanga,
Gefa, þad þectir. og hún elka ryr.
Þustlega götu, þá flest allir ganga,
Þaðm að sér sand, naustr, þross og þyr.
Andannum froða ofani skjódu,
Aðrei hann þypter sér, þværingum frá
Þor er að lítid sé vinnid af gode,
Þer aldar bönnunum nú þinnans þjá.
2. Merkarnir þredika Kristridomis þredni,
Korn í þerri gudþrygalla ridurinn þas.
Kreppsnefndin þidur um skilding og skæðin
Skjólshæðingþönnunum þanda þværi ar.
Givdinga kostnadar gleiur upp landid,
Grindhorud þessu er úr Roma af þer
Þestir þá álita fagurt að landid
Þinnis þeim som veröldin ordin sé neþi

3. Þændurnir tala um búskap og fleira
Þóðun á fémur og Kláðum í vor.

Merða rýktir nú sultur og seira
Syndisnar deypja þá varla ús þor.

Frímúfolkes ekklan, hún veronar nú óðum
það vill ekkert gjöra sem kallad er verk,
Dansar og álmas með dillandi hljóðum
Drifhorðum kláðir sig gjörandi verk.

4. Þórnin þau hugast í heimum hjá öllum,
Hundrud mörg dragast þeir hundum frá
Forlaga norðin sem Frívilja kallum,
Fríslingu slíta ei stáðil kam þá.

Barnanna kennaras bróttla um landid,
Biblíu sögunum víðandi á.

Ysídórnur þeirra er veikari en bandid
Yegnar þeim engum betur en má

5. Þunadarstólamur hera víð himin,
Þunadar sveinana gefa þeir út,
Í menningar stíganum nija er sú rímin.

Moka og pala, þeir allir í hnit!

Realistar þeir ramba og syngja
Rafa um landid og vinna ei hof.

Á menntunar fylkimi mása, já spyrngja
Montros og finir, en það er stór bol!

6. Sparsemin keirir nú Ransti ús mála,
Kaupir þeir enginn tóbak og vin!

Alþingis mennirnir; allir það jása
Efa lúst spara vel hyggjandi sín

Embættum fjölga þeir á þessu landi
En atvinnu vegunum tóða undir stol.

Þes lítid á, að heiri stjórndi —

Þeirku hin alkunna frólsisins sol.
Grínisti.

Ofan ritad kvæð eftir þórnann
góða Grínista es að minna líti
míjög lag leyf samann sett, en þá
þykki mér hana full fróðdur

og og var ad huga um ad saka
þad ekki i haddi, en þegar eg
for ad adgeta þad helur sa' eg þad
gjörði ekki til, þri haddid es
i raun og veru mein laust sprang
sem saktar engum en ad eins
til þess ad hægja ad þri.

Mes finnst nu samt hafundur
þess, meiga brast vid þri ad ein haer
sakti i haddann a' honum fyrir
þad og getur þad vel verid ad eg
spjaldur veid i þeirra sölu þott eg
gerdi þad ekki i þetta sinn, þri minn
iskerf þa eg vel uti labinn eins og fl.

En hann Grinisti mun verda oss
er vidur vid fangs, þri þad es and heyr
ad hann kann ad koma fyrir sig ordi
en hoad um þad, hann þarf ad fa'
lagid sa þenari. Rissþosinn.

Þrona gengur þad.

Þad var einu dag i nóv-
embermanudi, ad jeg lagdi af
stad fra heimili minu. Ferdini var
heitid utad koti i Fladanguus sveit.
Jeg hafdi lafad honum Sigga, ad vera
þja honum þu sem haljomanadar
þuma, til þess ad segja bröðrum
hans til þjandanna. Ferdin var hin
vesta, og utsjnid iþyggjilagt. Flinn
inn var halim graum hildarstijum,
vid og vid, sendu fra sjeu hagd og
bligtufjuk. Men getur þri Ferdin
seint, og slisalitel, og kom utad koti
i röðurs byjinn. Siggi var uti hlandi
og heilsadi jeg honum med þessi þri vid
þ þokktuolum fra fyrri tid. Hann laud mig
velkominn, og fjepk mig hni, til þess
jg geti verbat af migri myndum, en a'
metan hjoþ hann inni bojinn, til þess
ad þungjora konu minna. Þad stod himn

ad þegar þú var búinn að stöpa af mju-
sniðum, þó Siggi og fylgdi mju til
bústöfu. Það fyrsta sem varð eftir-
lest minna, þegar þú kom inn, var gam-
all maður, sem sat á rími fyrir frömu
stafni bústöfunnar. Hann þad var auð-
sjátt, að hann hafði verið með hadstu
mönnum, og eftir því gildur, en allin
var búinn að byggja hann, tóluvert í
herdanum, svo hann sjundist ekki eins
hár. Állitid var stórskorid, og allur
nedri hluti þess hulinu græm stegg-
þing. Einnid var hett og hvelft, með
morgum djúpum hruðum, og datt
messa stak í hug, að ef ein-hör geti
þgt þessar ríms. Þinnar, þá myndi
hann verda tóluvert fóðari eftir or-
idur. Augun voru klöpp, og í stamma
leysi. Glöndin afar ötr og mju fannid
hann vera hálmátt laus, þegar þú lón í
hann, en þú vand þú flótt þann þann um
þad, að hin hefði einhverntíman verið

þann, um að hlynda af sjr olbaga-
stötum heinsins. Mju var vísað til
sotis, í hinum enda bústöfunnar, m. e. s. s.
hefti þú augun af gamla manningum,
sem sat beint á mati mju og sluddi
hönd undir þinn. Þad var lítillert
samblond af sorg og gleði, sem gjöfvi
svipum svo ein þemilýgan, eins og apt
þinnur fyrir, þegar þinn hugsa um ein-
hverni atburð, sem beði hefur sorg og
gleði í för með sjr. Um hvelldi þegar
við Siggi vorum hálldir spundi þú þann, að
hvat gamli maðurinn, hjeti og hruðan þann
vori allatur: „Hann heitir Þórdur, og er
allatur vötenant. Þad er 14. ár síðan
þann þann hjer í sveit. Þetta var mesti
vikingur til vinnu; en er aðinn ~~stótt~~
rofill, sem von er, þó ef þann lifir þann,
að til um miðjan vötu; þá er þann aðinn
míndur og þann þann er lítill græi:
„A þann þann,“ spundi þú. „Já er þann er
eftir þinna minna,“ svaraði Siggi og

snjari sjer til þe veggjar, sem allir ad
þjota þad. ad hann vildi ekki haldast sam-
talina lengur af þessum. Þu sa þu ad
best von fyrir mig ad spygja um þess
flara i þad sinn.

Þegar jeg var þeim ad vera vinnu
þina i Kaki, var þad sitt hvald i
röðum, ad vit þouder vorum þess
vinnu einu inni. Þrátt þess höfðu
klappir af þessum þegar þeir komu
in þessum inni frá mig, og siggi
vor uti við skapnum. Jeg hafði
litið talat við þess gamla, nema um
landins gagn og nauðsynja, en ^{allt} ~~ad~~
af langari mig til ad heyrast sitt hvald
in þessum langa lífi, og mi sa jeg ad al-
dreu fengist betra tölki þess til þess, en
þetta hvald. Þess vegna fór jeg fram-
þess, og settist á rímið fyrir þessum
þessum. Jeg var i stundandi vandræðum
mit, hvernig jeg stti ad biðja, hann svo
hann ekki sliggið. Þess fannst við ~~þess~~ ^{þess}

noju þessum, til þess jeg gæti bed-
id hann ad segja mig af sögu sína,
samt herti jeg um hugann og sagði
"þu gætur vist sagt frá þessum, sem
hefar þessum fyrir þess, á sama lengu
lífi lein" "Oja, þessum þessum 90 ar-
um, en jeg er þessum ad þessum minni, á
sinnu tíð, og svo hefar þessum þessum
þessum mig á þessum ánum, þessum jeg
vil siot mig um" "Við þetta ást for-
vitni min, um allan helming, svo jeg
sagði: "þu gætur mi svo þess þess,
og þu segir mig sitt hvald" "þu þess
gætur mi veni, en þessum þessum mig
saga min missa tölvert, svo jeg held
ad jeg vent ad segja þess þess allt
þessum, þessum jeg mat þessum mig svo
ille gæin þess." S

"Forleðar minir áttu
heima þessum á landi, þessum von alla tíð
þessum þessum, og ást jeg um þessum
þessum til jeg vor þessum, þessum þessum
migr

því i vort á góðum þú, og þú var
jag i vör. Já þú þýr þemni manni
að þý þý þáð áliþlept, þá þou þáð
þau þótu er sem jag hef lifað og nýji
er líkastil á hett á seija sem þý þý.

Þegar þau þou lívin á þú þou þou
og þá vortur jag þý á vör þou þou
þou þou þou þou. Þem áli þina áli
þou, þem var áli þý en jag, og
þáð var þá þý þou og síðasta þou þou
sem þou þou áli þý á þý þou.

Þem var áli þý þou þou þou
og áli þou, og þáð áli þou þou
vör þou þou þou, á þá þou.

Ekki var jag þý en vör þou þou,
þou jag þá, að þou þou þou þou
þou þou þou áli þou þou, þou þou
vör þou þou þou þou þou þou,
sem jag var þou en áli þou i
þou. Jag var þou áli þou þou
og áli þou þou þou þou þou
áli þou, að þem þou þou þou

við þem, sem var þou þou þou
i þou þou, en jag þou þou þou
sem engum áli áli i vör þou. Áli
þou þou þou jag áli þou þou
þou þou þou en jag var áli þou
en áli þou þou þou þou, áli
áli þou þou þou þou.

Þou var þou áli þou þou
að við vör þou þou þou
en, þú þú jag áli áli þou þou
jag þou þou þou, til þou áli þou
þou en þou sem þou þou þou
áli þou. Jag þou þou þou
þou: Þou þou þou þou þou
áli þou þou, en áli þou þou
áli þou." Þú, þou þou þou.
Þou var áli þou, og þou þou
áli þou þou þou þou.
Þou þou þou þou þou þou
þou þou þou þou þou. Jag
þou áli þou þou, áli þou
áli þou, en jag áli þou þou

Helga - eina stúlkan sem jeg elskati
í allri völdinni vor að gjafast, og þá
þáð höfum Giola ó Brokku, sem jeg
hafi alltaf haft anstyggt á þessum
synskapningi, sem ekkert var í
vord, nema ríki domid. Jeg áttadi
alveg að venta hana laus af brúðinni,
yfir Svithlyndi hennar, en þá gætti
jeg þess epti, að fæddi hennar vor
handstjóri, sem hún var að hlíða í öllu
handstjóri, sem elskati ekkert annað en
auðinn, og áliit fálottino var venni &
nokkra synd. Þyrst vor jeg að hugsa um
að stríða strax burt, og komna aldrei
aftur á þetta heimili, sem jeg hafði
lífað búið sína bestu og bókvaða stund
á þi minna. En þegar jeg gætti betur að, þá
jeg hvílið heimoka þáð vor, menn gætu
haldid mig hálfviltu Róttum, eða eitthvát
því um lífið. Jeg af nýð því að vera
þyr, og reyra að láta epti á meina þra,
þótt mig þynni að vita þáð meita öðugt.

En því get jeg held mig af, and eng-
inn sá annað um hveldid í veislunni, en
að lagi vel á mig. Jeg ó þadi brúðhjon-
unum til lukku, eins hjartanlega og
jeg gat. Brúðin var þóremur döpurum
brúðin, og þegar jeg tók í hendina á henni,
til þess að ó þa henni til lukku, þannat
mig þú væra köllu einsoy þáð stöð.
Þá þáð seppi jeg sattu að aldri hef
jeg þetta eins norri mig einsoy þáð
áðsynast glædur þáð kvílu, en þáð hefr
flensum vord hitt um hjartarættum
undir sönu hringumstæðum. Þú þagnati
þóndur og þáð. um stund vor byjati þann
áptur á þessa lífi. Jeg fór í burtu alfarim
hálfum minni. Þú þra meita norri í
land, og hef aldrei komid síðan í þéring-
or þess mitta. Þegar jeg vor um þrið
ugt, gjafist jeg Guðrúnu míni, en aldrei
hef jeg gjetað gjört mig grein þú
hvát þú þi mig til þess, því mig
þannat jeg epti geta elsta nokkra þú þra
þannat

Okkur hefur alltaf komið vel saman,
hinn hefur verið mjög góð kona, og
oft gætað mig stunda og kalda gæði
mitt. Við höfum alltaf fjögra börn og
komið þeim öllum upp hjálpað. En oft
hef þú verið að leggja hafið mig þeim
vegna. Í hvejum veta þú þú sádu til
sjóntrau, og gættu alltaf fjölla, til þess
að verða fjötari en aðrir og má' á betri
skipum. Oft lá þú eitt mörk á egum
uppi eigi fjöllum, en alltaf þú þú þess
samt, og afinlega einsamall. Því þú
höfdu þáir þjátt til þess, að þora fjölla
en þú veta, þegar á alra verra von, og
svo vildi þú ekki að nokkur hefði illt
af mig hvað sem í þynni að skrast.
Einn sinni var þú á ferð yfir fjöll. Þú
brátt hann allt í einu í stóru tíð. Þú
hjóst áfram um stund þú til þú þom
að stórum steini, og hlyst þú að láta
þú þú þess, og þú að gæta gæmi
þess. Þú þess þú þess umllir

Skinninum ávaram manna. Þú þess
þú, að þess var þú þess helda
en þú þess þess ávaram þess, og
þess gætt þú þess gætt, en þess
inum alla nótina. Þess gætt þess
þess svo að þú þess þess þess.

Þú þess ávaram þess þess alltaf þess
þess þess, og þess þess þess en
aðrir. Örnitill er þess þess, nú þess
þú valla inn og fram um þess. Þess
til þess þess þess þess þess, en
þú þess þess vil þess þess, en þess
þess þess þess, að þess þess þess
ávaram þess en þess þess að þess
ávaram þess. "Gætt þess þess þess
þess þess þess. Þess þess. Þess þess
öll og en þess af gætt þess, en þess
er þess þess þess gætt þess þess
þess þess þess að þess þess.
Þess er nú þess þess þess, þess er
þess þess þess í þess þess
þess. Þess þess þess þess og

og sagði síðan. Ója, ekki get þú sagt
að lífið hafi lítt við mig, en þar
er ver að það eru fleiri sem þú að
þynmast þessari sínu hlíð og þú þá
þeir eru fáir, sem aðeins þessir þú
þjartar, að þú muntu komast og þú
þenst á minn aldur, og máttu þú.
Þegar þú hefur hafið slept síðasta
orðinu, þennu þrátt þar inn og þú
þagnast þú og sýni þú lífveggja
ar. Þú ver þú þú átt haldið og
get ekki rofnað fram eftir allri nólu.
Loks tók þú brúðir dauðans mig
í sinn mikinn afarm, og lét mig
glyn gleyma í brúðir þú og
feldu hugsumum þú þú þú gamla
hafið þú þú þú þú.

Klausi

Þú þú þú

Þú lífið þú þú þú þú þú þú þú
þú þú þú þú þú þú þú þú þú
og ganga þú þú þú þú þú þú
þú þú þú þú þú þú þú þú þú

Þú þú þú þú þú þú þú þú þú
þú þú þú þú þú þú þú þú þú
þú þú þú þú þú þú þú þú þú
þú þú þú þú þú þú þú þú þú

Þú þú þú þú þú þú þú þú þú
þú þú þú þú þú þú þú þú þú
þú þú þú þú þú þú þú þú þú
þú þú þú þú þú þú þú þú þú

Þú þú þú þú þú þú þú þú þú
þú þú þú þú þú þú þú þú þú
þú þú þú þú þú þú þú þú þú
þú þú þú þú þú þú þú þú þú

Þú syndir stund hreisti dæð og dag,
með drongskap beitlin þívum

þjóva veyri.

Og sá er bent með hermanns þakki
og hug
ans hinsti dagar vendar þyngdur
sigrí.

þess
Klausi

Merrið er þú þvi,
að fara vel með
Þýjarnum og lita
þarum gang yreid
lega
Gisti Björnson

Gestur og Þordi

Þad er Þordi að dýrum, Þordi þó fram
þolann heitas honum, Þordi: Kom þú
þú þessadur og dæll, þad er laug sidan
vid þofum sjod. Gestur: Já þad
er 35 ar sidan vid vorum samum og
er nu komu mjög mikil þrotung
á allar hallim. Þordi: Gerdu svo
vel og kom þú inn. Gestur: Þad er
þafa þengid er saki. Þordi: Gerdu svo nu
eitt þvad af öllum þeim miklu þrot
engum sem þer virdit að á orna.
Þordi: Þad er þad mikil þrotung
á öllu og virdit þad skafna á þann
þara allina. Skolann þafa risid
app t. d. Þinnadaskafin á Golum
þadan komu þengir sem lita þessin
þetta þar rifa upp þafarnar og
þjóra all renni þess svo enginn

sykkis, vinnuánum þessas miklu fram
farir." Þóðir (lektur i nefid), "það er mi
öðru nos, en svo se, Meis finnst efna
hag manna áðern ad knignu." Gestur:
"Eg held þu ver ad segja ad gamni þínu
en þuun hvas snertis vinnu falkid, þor
hest heyr ad þad vori nýg kaup dygd,
þad hlýtur ad vera orðid flug rítt; þe
man vel hvas kaupgjaldid var þegar
vid vorum saman, kardmadusinn frá
10.-12 spesius 48 kr, Alli þeirri þekk
þad ekki hlid nuna þessudum. Þvenn
madusinn frá 10-12 dali, þetta manstu
hla einu og eg." Þóðir: "þa þa þeir voru
þo ekki þerari um rassinn en þeis
eru nu, med allu þaa kaupinu. Þinnu
menn, allis ekki þa talsover af þindum
en þas þa þross. Kaupgjald þeirra var i
slit godum vadmulum og kindu fudum.
Arakstorum af eiga þinni þorum
þeis i þeringa, hla seldu þeis a
vetsum þjál og þoly þeim 20 vora
i þrang um þjaryred; Med þessu
safnuðu þeis talsover af þeringum

svo þicku handradum var sjaldan svo
ad i þorum voru ekki nokkris ríktis
dalis. A sama þallvar þyris þvenn
falkinn. Þor voru vel þaladar, sumas
allu sum, rakk, reidþigi og þisslar
og visir af þindum. Þendus margis
allu um 100 sandi hver, hla voru
þeis til 20 allu um 200. þad þóðli
godur visir þja sma þandum ad eiga
frá 20-30 sandi. Þendus voru þa vorki.
eins þadis kaupmanns þkinnu, þ þerja
sumri þorum um kaupþik þladu vorum
er þudu þandum verþun, þora þa menn
i þopum saman til þerra er best
þudu þyris þolentu voruna; Af þessu
leidandi held þinn lenda varan i þan
verdi. Þeis sem stuldu þasta kaup
mimum, þorgudu ad vetsinum, med þjina
þausull og þoly. þa saku allis
þastis vid vinnu þina fram af veki
inum, þjina, þinna og þenna, ung
þingas þaful sem þallorðis. Gestur: þu
segis þetta allt sath, en voru ekki
þlyjaldur minni þa eru nu."

Bóndi: "Nei nei góður minn minn. Þy
man svo vel hvernig útgjöldin voru hjá
bóndum. Þá bóndi sem kúndadi eða hundr,
var skyldur að gjalda til fátækra 60 fíttu
eða 80 al, sem mið svara 15. Kórnum, hjá
þeim fátækari voru 12 fíttar all að 20.
Presbjóddin voru svijud þá sem nú, en
þinggjöldin voru all að helmingi þess.
Þá bóndi sem hefur 1 hundr í lausa fé
fram yfir fátækum, var skyldur að gjalda
skatt, en hann var 5 doli." Lesur "þá
kötvaðs skattur minn hann mátti fara."
Bóndi: "Þingid hefur lagad þetta all þyngur
okkur, þegar verðumir þó að komast á
fastan þó, borgararnir að komu upp og
skolararnir að hjálga, þá kom bráting á
búnaðar háttinn. Kaupgjöld verða líðin
okki áðum upp og hettuð á frá ári.
Þegar verðumir þó að aukast, langaði
ungu fátæk að ríða í kaupstaðinn, þegar
þangað var komid þar nóg fyrir augu, brenn
sjál, sounubau og millipils, svo skuldamas
þora að kaupa silt af hvarja, sem náttú
legt var. Þegar þó komu heim og fóru
að sýna þeim sem heim á voru, sögðu þó

"Hvar fátækstu svona fellu sjál?" En komid að
koma hvar þad er yndislegt. "Eg skal ekki hætta
þy en eg hef þingid mið annað einu. Ungu
fátækarnir þyngu að fá við hálft á hringid
og klúðum halsinn, fellegar laubucus.
Þegar svona var komid, þóttu vadmáls fóttir
af þing þyngur líkamann. Unglingarnir fóru
að verda heimtu fátækari við foreldra sína
og var þá ekki um annað að gjöra, en að
líka þau fylgja hinum. Kaupgjöld
þó að ganga í gegnum greipar á kaup
mörnum, þó að leidandi þó að komu skattli:
hjá bóndum og varð hann þó að lafa
kaupmanni að verða við hann á leiga.
Þinn kaupmanni þó heldur þórrandi
eidslan saseandi, kaffi bráttu þeim þótt
um meira en áður og eptir þessu
þó flóra. Þá komu lausa fóttid á
gang, katar og komu. Þóttu svona
Þinadurum fátækum. Þrossin hjálga
skuldarnir sasea." Lesur: "Þeir eru
líklega í allgöðum efnum þessir lausa
menn og geta við lítt undir byrdina með
okkur hendunum, eða hvar þessu þeir
þyngur skafur á velurarnar." Bóndi: "Þad er
nú misþyngur. Þegar hvar þad að setja

sumis ad Raupai sinu, og eida þeir náttur
lega yfir vestrinn, þeir skreyta skafu þeirra
er sigr mest vill eða tvo þross þess, en
þindur er valla að tala um, þegar þessur fram
á útmanndi, fara þeir að tala um að hvi sé
óvssandi, þeir Raupun og illviddi, að gjalda
prestinum dagsverki og Góskall, það skal
aldrei á mig ganga seija þeir og svo þessur
nefrunni með allos. Seinas álagur á okkur
lausu mennina, að leggja undir þessu
geblum bid okki. Þið þorun þess er
vor til þessur þeir, þeir þar er naq
gull og andafi. Um þetta náttur þeir
þegar kaldast er, en þegar þeir þess er
þlyna þá dafnar hjal þeirra. En það
er okki allis lausa menn svo, sumis
þeirra leita er alvinnu allan vestrinn
þeir eru duglegir og útsjónar góðir og
eiga kálverdan skafu af skreytum.

Þessir menn gjöra þessu smátt
gagn. Gullkunnar sem lausar eru
þess er þess ad vestrinn vid spundur
summa, eida þeir minna af sumar
Raupai sinu. Þá viddist mér ad efna
þess þess þess hlt vassandi og

þess ^{þess} menninninn i Kringum sig. Þú er ad
annast á vinnu fálkitt þess þess opt
vista skipti. Sumis Kallinn þess ad þá
Raupid till þess fram, til ad Kasta þess i
ein þessur skulela gjoðuna. Þess þessur þess
er ef þess eiga einu þessur til ad sitja
á til næsta þess á sunnudögum. Ef þess
þessur yfir þessur viddi þess þess þess
ein i Raupstadin þess ad þá er
á einu þessur og þessur. Þess
fálkitt sem allat er ad þess vista skipti
er svo Kallit, ad þess geta okki umid
þessur Kall er. Eigurnar eru i Raupstadin
þessur. Þess er til þessur þess sem
eiga kálverð. Svona er minn astandid.
Þessur er viddi anandeyri þessur
Raupstadin og er það okki allat þess
er vor i forn áld þessur þessur i
þessur veldi. Þessur er heldu þessur
þessur á jörðum þessur, svo þessur með
okki þessur i þessur þessur vildu og viddi
ad þess allat á þessur þessur, eins er astall
þessur okkus þessur, ad Raupstadin
þessur voru okkus og leggja þessur viddi
á þessur og þessur

vid sessu. Gestur (vísuþyr) Eg held að allt sé
að fara um Koll. Þ. "Ei nei góðas minn minn
það veður sátt, skaldinn annars vegar, en brúð
og bondinn á móti." G. En hvað þú ert só
legur yfir þessu. Þ. Madur verður að laga
sig eftir straumi kinnans og vera þolin meðan
þú ert hvad blási á móti." G. "Eg þó að
fara." Þ. "Kaffid er þegar komið, við skulum
halda áfram að spjalla á meðan; Fylltu
ekki kaupna að mér á þrjú." G. "Þú þyrstir
því það hoppandi; hefur þú búið með
á lambgeldinga þá hefur sannað á mig
þúar grimas." Þ. "Eg gengur hér ekki
kaupum og sálum á veðurnar, en að
eins falld og þrjú. Þú ertum allir
svo fjörugir og liflegir og gæis það
þiljinn sem rællis þú um sveitina."

G. "Eg það þrjú eða fjólf." eða
hvers skattinn er það. Þ. "Það er
sveita það sem heitir þetta í það
eru vilador hnitli legar greinas.
Þeir hafa stöfnad það búfradingsinn
og barna kammanna. G. Þeir komu
lána þú. Ekki mikið að gjöra

at leggja í þessu.

Þóndi: Þannakem áinn gæis þat í
þí tímum sínum, en búfr. gæis þat
á kveldin, þegar hann er búinn vit
litiverkin

Gestur: þeim var besta at þate
einn sjóvetling, heldur einn at vera at
þessum áfarfa.

Þóndi: þetta telst nú ekki met áfarfa
jötunn minn? þeir gjöra þat; þeir
göta tilgangi at skemmta fálking
vetja andu þess upp af svefni deytt-
ar og dofinskepar.

Gestur: þessi tilgangur er svo marg-
þolin og háflegur, at þat er ekki
því mitt höfud at skilja neitt! þun.
og mikil þess þitt höfud breytel,
ef þú ert orðinn þessu vel innlif-
aðu.

Þóndi: þat er alveg sátt, at þat er
mitt þess mikil breytel, utan
vit vörum samtíð, í þat til

gættu, þú at þótt meim séu komið
af barnaldriðum, verðu meim að fylgjast
stórum: tinnans, ef vel á at fara, og þú
viss um þat, at ef þú dveldi hér
svo sem eitt ár, yrðis þú búinn at
daka miklum umbátum á vitomum
um þinum, og þat áttu þú at gera.

Gertur: þann leit og hann orklu kaffi
éim vor nú komit): at lengjast
hér! svei mér þar og þat þú áttu
þat vish, at verðu ántugi at
vitomum, þú á þú þat eins vish
at verðu. Já, lokki ef þíomum,
en þann skipti kosi þú mig alls ekki
um? (skelli hlað).

Þóndi (brosandi): Jója fyrst þat
er svo þú þú þú, þú skulum vit
ekki tala meira um þat!

Gertur: Já, þú er búinn at fá mig
af þessu állu samman (Kveid og þú).

Almúgin kvartur um áloju þungu.
ei má hér lifa og þat er allh ratti,
undis þeim kolvorku kúgunarorungu
Kveinn og nöldur um óþerfa skatt.
En lifum og vonum og lýðum þat þú,
er lengi hefi þú átt oss kvalit og þín.
Andefum þessu álmusu gægi.

Ánaut skal brolin, en þessum einu

Slafkarl.

M. Blatir sem þetta slát á vor svo
skemmt, at þú afskrifad: þat.

Þóndi þú.

Handwritten text at the top of the left page, possibly a title or header.

Handwritten initials or a signature in the top left corner of the left page.

Vertical handwritten text along the left margin of the left page.

